

We moeten je iets vertellen

Van Marion Pauw verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Drift
Daglicht
Zondaarskind
Jetset
Gulzig
De wilden
Hemelen

In samenwerking met de Stichting CPNB ter ere van
Juni – Maand van het Spannende Boek verscheen

Grijs gebied

Marion Pauw

We moeten je iets vertellen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3152 7

© 2015 Marion Pauw

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Giancarlo Melis

Foto auteur © Nick van Ormondt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor papa & mama,
Dank jullie wel voor jullie
onvoorwaardelijke steun
en liefde. En zelf geteelde groente,
dat ook.
Ik hou van jullie.

I

Een echte schrijver herken je aan de opening. Die briljante eerste zin die intrigeert, vragen oproept, en bij voorkeur een voorspellende waarde heeft voor de rest van het boek. Een klassiek voorbeeld is ‘*Call me Ishmael*’, uit *Moby-Dick*. Je vraagt je meteen af of Ishmael de echte naam is van het personage en waarom hij dit zo nadrukkelijk zegt. Of wat dacht je van ‘*All happy families are alike; each unhappy family is unhappy in its own way*’ van Tolstoj? Duidelijk is dat je als lezer een smeuig familiedrama te wachten staat. Nog een: ‘*Ik heb vader naar boven gedaan*’ van Gerbrand Bakker. De onderdrukte haat spat ervan af.

Op een bekoorlijke eerste zin kun je als lezer bladzijden lang teren. Bovendien beslissen lezers veelal op basis van de eerste zin of zij een boek wel of niet zullen kopen. Daarom zal een schrijver hier bovengemiddeld lang over nadenken. Hij zal wikken en wegen, schrijven en schrappen, knippen en plakken, net zo lang tot hij een opening heeft geformuleerd die binnenkomt als de duivel op het Haagsch debutantenbal.

Na dit betoog moet ik zelf natuurlijk met iets heel goeds komen, en ik zal het je meteen maar vertellen: dat gaat niet gebeu-

ren. Ik ga niet eens proberen om literair verantwoord te zijn; ik vertel het gewoon hoe het is, inclusief alle foielelijke clichés en melodramatische toestanden. Weet je waarom? Als je lijdt met een hoofdletter L, als je nog net niet suïcidaal bent maar wel uitgebreid fantaseert over wie er allemaal zullen huilen op je begrafenis, dan is alles nou eenmaal één groot cliché. Daar kan ik ook niets aan doen. Dus als we kunnen afspreken dat ik alles, maar dan ook alles aan je vertel, wil jij dan zo vriendelijk zijn om mijn gebrek aan briljante metaforen, ingewikkelde symboliek en schurende zinnen door de vingers te zien? Ja?* Dank je, dan kunnen we nu beginnen:

Ken je dat moment waarop je wakker wordt en nog helemaal blanco bent? Dat het heel even lijkt of alles oké is?

Dat moment dus. Dat fucking cliché van een fucking moment dat je alleen kunt kennen als je ooit in een volstrekte kutsituatie hebt gezeten. Het zijn een paar seconden van volmaakte vrede, en dan word je om de oren geslagen met alle nare dingen waaraan je nooit meer had willen denken.

Zo begint mijn dag. Nadat ik even heb gezweefd in zalige onwetendheid, word ik me bewust van een doffe pijn in m'n onderbuik. Een naar, jankerig gevoel, alsof ik heel zwaar ongesteld ben. Ik voel het dikke maandverband tussen mijn benen. Het zit aan mijn kruis vastgeplakt. Buikpijn en maandverband. Ik constateer beide zaken, maar voel nog niets. Mijn hersenen zoeken naarstig naar het juiste verhaal. Nog een paar seconden luchtledigheid en dan gebeurt het: alles komt weer keihard binnen.

Het is zeven uur 's ochtends. Waarom ben ik zo achterlijk

* Ik wilde hier daadwerkelijk een leesovereenkomst laten opnemen waarin we dit plechtig aan elkaar zouden beloven. Maar dat mocht niet van Harold, mijn uitgever.

vroeg wakker, juist nu ieder uur dat ik niet bewust hoef mee te maken welkom is? Als ik mijn ogen maar dicht houd. Misschien dat ik dan vanzelf weer wegzak. Maar mijn hoofd laat zich niet meer uitzetten. De ene kutgedachte na de andere. Ik pak mijn telefoon om te kijken of Michiel zo goed is geweest me een bericht te sturen.

Schatje, ik vind het zo erg.

En vijf minuten later, zo lang had hij blijkbaar nodig om dit te bedenken:

Wou dat ik bij je kon zijn.

Ik zou me nu misschien beter moeten voelen, maar dat is niet zo. Het lijkt wel of zijn woorden de pijn alleen maar erger maken.

Dat kun je wel zeggen, maar ondertussen ben je er niet, Michiel.

Ik leg de telefoon weer op het nachtkastje en doe mijn ogen dicht. Ik moet proberen nog wat te slapen. Dat is het beste. Maar het lukt niet. Mijn hoofd laat zich niet het zwijgen opleggen, zelfs niet als ik ademhalingsoefeningen doe die ik ooit uit een boek over mindfulness heb geleerd. Nooit uitgelezen trouwens, dat boek.

Even later pak ik mijn telefoon maar weer, om uit pure ellende op Facebook te kijken naar spiritueel bedoelde tegeltjeswijsheden, updates over katten, honden en kinderen, en foto's die bedoeld zijn om populariteit en succes te benadrukken. Overigens gebeurt er bijna nooit iets interessants. Toch vind ik het nodig om dagelijks mijn hersenen te verontreinigen met hele lappen non-informatie, al dan niet met storende spelfouten erin. Vooral mensen die in het Engels menen te moeten schrijven en dan fouten maken: be-la-che-lijk. Zo zie ik nu dat een of ander vrouwtje met een vierkante bril 'I am a survivor' heeft geschreven. Of van die mensen die dingen posten als 'Live your dreams' en die dan zelf verzekeringstussenpersoon blijken te

zijn. Ik wil niet zeggen dat je er niet van kunt dromen om verzekeringstussenpersoon te zijn. Of ja, eigenlijk wil ik dat wel. Niemand wil écht verzekeringstussenpersoon worden, dat word je gewoon omdat je echt niets anders kunt bedenken, toch?

Je moet ook niet met je telefoon op je nachtkastje slapen. Dat is algemeen bekend. Ik heb weleens een tijdje mijn telefoon in de woonkamer gelaten 's nachts. Maar dan werd ik alsnog wakker en moest ik opstaan om te kijken of er nog nutteloos nieuws was. En dat was nóg slechter voor mijn nachtrust.

Dan zijn er nog de kansloze berichten van kansloze mannen. Mannen van wie je het vriendschapsverzoek hebt geaccepteerd omdat je dat nou eenmaal van iedereen doet, omdat je nooit weet wie een potentiële lezer is, en die dan 'hoi' naar je sturen. Of: *Lekker geslapen, Kathelijne?* Of: *Je ziet er goed uit.*

Als ik mijn telefoon terugleg op het nachtkastje, zie ik mijn notitieblokje liggen. Dit ligt altijd naast het bed, voor het geval ik 's nachts een geniale ingeving krijg, wat eigenlijk nooit gebeurt, maar je weet maar nooit. Er staat iets geschreven. Ik pak het blok op en bekijk het wat beter.

We moeten je iets vertellen.

Het is mijn handschrift. Tenminste, het lijkt op de manier waarop ik schrijf als ik gehaast ben. Wat ik eigenlijk altijd ben, maar dat komt vooral omdat ik niet meer het geduld heb om met de hand te schrijven.

Ik vraag me af wanneer ik dit heb geschreven. En waarom? Het zegt me werkelijk helemaal niets.

Mijn telefoon trilt even.

Schatje, ben je al wakker? vraagt Michiel per app.

Ja, antwoord ik. Jammer genoeg wel.

Bescheidenheid siert een mens NIET. Is het niet verschrikkelijk burgerlijk om wanneer iemand je een compliment geeft, je ogen neer te slaan en te zeggen: ‘Nou dat valt wel mee, hoor.’ Of: ‘Het was in de uitverkoop.’ Ik kijk mensen recht aan en zeg ‘dank je wel’. Ik doe dat omdat ik het volste recht heb op alle lof, liefde en lust van de wereld. Tenminste, dat houd ik mezelf iedere dag opnieuw voor, met wisselend succes.

Maar soms zijn er dagen dat je in de spiegel kijkt en oprecht meent dat je mooi en bijzonder bent. Een gevoel dat van binnenuit komt en niet omdat je nou eenmaal veel zelfhulpboeken hebt gelezen. Het gebeurde me een paar avonden geleden. Ik was thuisgekomen van een etentje met vriendinnen waarbij weer eens duidelijk was geworden dat niemand nog zin had om naar mijn verhalen over Michiel te luisteren. De eerste maanden hadden ze ervan gesmuld, nu keken ze me meewarig aan en zeiden: ‘Echt, Kathelijne, het wordt tijd om te stoppen.’ Of ze speelden in op mijn wankele gemoedstoestand: ‘Jij verdient toch meer dan dit?’ Dus begon ik er zelf maar niet meer over. En zij vroegen er niet meer naar. Ja, hooguit voor de vorm, maar ik

voelde dat het niet de bedoeling was dat ik meer dan twee zinnen aan het onderwerp zou wijden.

Ik had de hele avond over voor mij oninteressante onderwerpen gepraat, omdat nu eenmaal niets anders dan Michiel me nog kon boeien. Ondertussen had ik om de vijf minuten onder de tafel op mijn telefoon gekeken of hij nog had geappt. Dat was niet het geval. Ik las mijn laatste appje aan hem nog een keer. Het was verzonden om negen uur 's ochtends. *Ik heb zin in je.* Michiel had het gelezen, dat zag ik aan de blauwe vinkjes, maar hij had het niet nodig gevonden om te antwoorden.

Ik las onze gesprekken van de afgelopen week nog eens door. Enorme groene tekstblokken, met hier en daar een witje tussendoor van hem. *Het is voor mij ook niet makkelijk*, was het laatste wat hij me had geschreven. Alweer vierentwintig uur geleden. Ik gaf niet graag toe dat ik me behoorlijk desperado begon te voelen. Ik, dé Kathelijne Hasselaar. (Vroeger heette ik Ruth, maar daarover later meer.) Had Michiel ook maar enig idee hoeveel mannen mij wél wilden? (Eerlijk gezegd weet ik dit zelf ook niet helemaal, maar laten we ervan uitgaan dat het er veel zijn als je er geen kwalitatieve criteria op loslaat, goed?)

Ik was met een smoesje om elf uur naar huis gegaan. Ik had gezegd dat ik moe was. Het verbaasde mijn vriendinnen al lang niet meer dat ik geen zin had om mee te gaan stappen. En als ik al meeging, was dat alleen maar om iemand te vinden die me uit mijn lijden zou verlossen. Soms ontmoette ik die ook. Dacht ik. Maar verlichting brachten ze nooit.

Ik kwam die avond thuis, kleepte me uit en bekeek mezelf in de spiegel. Dat doe ik vaak. Obsessief vaak, als ik eerlijk ben. Dan kijk ik naar mijn gestroomlijnde lichaam en vraag me af waarom het nog steeds niet genoeg was. Wat als mijn armen net iets gespierder zouden zijn, mijn billen wat groter, mijn buik nóg strakker? Zou dan...?

Die avond zag ik iets wat dieper ging dan de oppervlakkige perfectie. Er straalde iets van binnenuit. Een kwetsbare, tedere schoonheid.* Ik keek lang naar mezelf, gezien dit soort momenten normaliter alleen voorkomen als ik drugs heb gebruikt. Ik voelde me bijzonder. Een zeldzaam wezen dat beschermd en gekoesterd moest worden. Ik geloof zelfs dat ik even van mezelf hield en ik viel zowaar vredig in slaap, mijn eigen armen om mezelf heen geslagen.

Wist ik veel, op dat moment.

De volgende ochtend werd ik wakker met gespannen aanvoelende borsten. Toen ik in de spiegel keek, leek het of ze een cupmaat waren gegroeid en mijn tepels zich iets meer hadden opgericht. Ik overwoog om een naaktselkie te maken en die aan Michiel te sturen. Pas toen realiseerde ik me dat ik zeker een week geleden ongesteld had moeten worden. En ik wist het meteen. Ik wist gewoon dat ik zwanger was.

Ik twijfelde of ik Michiel moest inlichten. Het was vrijdagochtend en hij had al gezegd dat hij me die dag zou proberen te bellen, maar dat hij het heel druk had. Laatste dag voor de vakantie, honderdduizend afspraken. Hij had het gebracht op een toon alsof ik meteen moest snappen waar het over ging, maar ik kon hem alleen maar verbijsterd aankijken en me afvragen waarom het opeens zo ingewikkeld lag. Ik zou andersom altijd tijd voor hem maken. Al had ik natuurlijk geen honderdduizend afspraken. Ik had alleen mijn beeldscherm dat me de hele dag verwijtend aanstaarde. Zo van: schrijf je nog wat of niet?

Ik dacht aan het begin van onze affaire. Ook toen had hij veel

* Ik begrijp dat dit nogal narcistisch overkomt. Harold vond het ook een beetje stom, al heeft hij het niet zo gezegd, maar ik meende het aan zijn minzame gezichtsuitdrukking te zien.

afspraken. Als je hem vroeg hoe het met hem ging, dan zei hij altijd 'druk', en daarmee bedoelde hij 'goed'. Toch had hij het toen nooit te druk om mij te appen. Sterker nog, hij appte als hij met een stijve in een vergadering zat. Hij appte als hij 's nachts naar de wc was geslopen terwijl zijn vrouw lag te slapen. Of tijdens de balletvoorstelling van zijn dochter.

Als ik hem zou bellen met de mededeling dat ik een zwangerschapstest ging doen, had ik in ieder geval zijn aandacht. Ik voelde even een spoorste triomf, maar bedacht meteen hoe ziek dat was en besloot daarom om nog niets te zeggen.

Ik trok een smoezelige joggingbroek en een oude, vale trui aan om mijn ellendige toestand te onderstrepen, en ging met ongepoetste tanden en ontploft haar naar de drogist om een zwangerschapstest te halen. Pas toen ik buiten was, realiseerde ik me dat ik geen jas had aangetrokken. Omdat ik geen zin had om terug de trap op te lopen en omdat de drogist om de hoek zat, ging ik maar door de winterkou.

Bij het afrekenen vroeg ik me af wat het kassameisje dacht. Dat ik hoopte dat de test positief zou uitpakken? Of juist negatief? Beide opties hadden iets wanhopigs. Ik denk niet dat er vrouwen zijn die het niets kan schelen of ze wel of niet zwanger zijn. 'Wilt u wel of niet een baby?' 'Nou, doe maar waar jij zin in hebt.' Ik zag haar heus wel naar me loeren. Dezelfde manier waarop ze naar je kijkt als je condooms afrekent. Al was er ook nog de mogelijkheid dat ze me herkende, al leek ze me niet een meisje dat boeken las.

Ze vroeg of ik een tasje wilde. Ik zei nee en stopte de test in mijn handtas. Ik heb een belachelijk dure handtas gekregen van Michiel toen hij nog moeite deed om indruk op mij te maken. Ik denk dat het best raar stond, die Chanel-tas in combinatie met die joggingbroek met vlekken, die gare trui, geen jas en dan die zwangerschapstest.

Ik woon heel leuk, midden in de Jordaan, de plek waar iedereen wil wonen. Net als alle andere buurtbewoners, die net als ik voornamelijk afkomstig zijn uit onbetekenende dorpen, doe ik daar graag snobistisch over. Ik heb een fijn appartement op de eerste verdieping met aan de straat een voordeur die ik deel met de bewoners van de tweede. Er is één slaapkamer, een woonkamer van zo'n veertig vierkante meter en een kleine keuken. Iedereen die binnenkomt vindt het leuk, niet omdat ik zelf smaak heb, maar omdat Mirjam, die wél smaak heeft, me heeft geholpen met inrichten.

Ik liep snel naar huis, nog sneller dan op de heenweg, rende de trap op, ging linea recta door naar de wc en trok mijn broek naar beneden. Ik had kippenvel op mijn benen. Zittend op de pot opende ik de verpakking van de zwangerschapstest, haalde diep adem en plaste over het staafje heen.

Daarna bleef ik maar zitten, starend naar dat stomme ding. Toen het plusje na een kleine minuut tevoorschijn kwam, nog feller blauw dan op de verpakking, bleef ik nog steeds zitten.

Ik kan niet eens meer terughalen wat ik voelde. Was het verbijstering? Het enige wat ik weet, is dat ik maar naar dat ding bleef staren en dat het zeker nog tien minuten duurde voordat ik eindelijk het woord 'kut' kon uitbrengen. Daarna stuurde ik Michiel een appje. *Ik weet dat je het druk hebt, maar dit is heel belangrijk. Ik MOET je nu spreken.*

Ik zag dat hij het meteen las, want er verschenen twee blauwe vinkjes. Hij was online. Ik wachtte op de mededeling dat hij 'aan het typen' zou zijn. Maar er gebeurde niets. Ik wenste opeens dat ik in de tijd leefde dat mensen elkaar nog brieven stuurden. Dan hoefde ik maar één keer per dag op de postbode te wachten en maar één keer per dag teleurgesteld te zijn als er geen antwoord kwam. Nu moest ik de hele fucking dag wachten en de hele fucking dag teleurgesteld zijn.

Na een tijdje wachten, met mijn joggingbroek om mijn enkels, het zwangerschapstestje balancerend op mijn dijbeen, stuurde ik hem opnieuw een bericht. *Ik ben zwanger, lul!!!!!!*

Blijkbaar had ik eindelijk de aandacht. Hij belde me binnen vijf minuten.

‘Kattie, schatje, gaat het? Weet je het zeker?’

Zijn stem klonk zo oprecht lief en bezorgd dat ik meteen moest huilen. Ik had nog nooit eerder gehuild in zijn bijzijn of met hem aan de telefoon.

‘Ben je daar?’ vroeg hij.

Ik probeerde te antwoorden, maar er kwam niets uit.

‘Moet ik naar je toe komen, lieverd?’

Het lukte me amper om ‘ja’ te zeggen, maar ik stootte een klank uit die er genoeg op leek, want hij zei: ‘Ik kom eraan.’

Voor we verdergaan. Ik neem aan dat je inmiddels begrijpt dat ik schrijfster ben. Je zou misschien niet denken dat ik behoorlijk succesvol ben als je de melodramatische wartaal leest van het voorgaande hoofdstuk maar het is echt zo. Ik debuteerde drie jaar geleden met een boek over een meisje dat opgroeide in een christelijke sekte, waarbinnen ze werd misbruikt, en uiteindelijk wist te ontsnappen. Blablabla. Ze zeggen weleens dat seks verkoopt, maar dat is niet per se zo, het uitzonderlijke succes van *Vijftig tinten grijs* daargelaten. Streng christendom en de Tweede Wereldoorlog zijn de meest commerciële onderwerpen, op de voet gevolgd door kanker en het verliezen van een kind. Mensen vinden het héérlijk om over andermans ellende te lezen. En als ze erbij kunnen huilen, is dat helemaal top. Niet dat ik dat in gedachten had toen ik *In de Naam van God* schreef, maar het bleek dus een schot in de roos. De teller staat nu op honderdtwintigduizend, wat heel erg veel is in deze moeilijke tijd. Bovendien heeft *NRC* mij een ‘literaire sensatie’ genoemd. Maar

geen zorgen, volgens *de Volkskrant* is mijn boek een schoolvoorbeeld van literatuur die geen literatuur, maar lectuur is, wat dat ook mag betekenen. Ik kan een slechte recensie best *handelen*, maar stel dat Ilse, Michiels vrouw, achter mijn bestaan komt, dan kan zij dankzij *de Volkskrant* tegen haar vriendinnen zeggen: 'En het is nog een slechte schrijfster ook.' Dat gun ik haar niet.

Daarna schreef ik nog een boek: *Catamaran*. Over een solo-zeezeiler. Achteraf was het een weerslag van mijn verlangen om alleen te zijn. Na alle commotie rondom *In de Naam van God* leek het me een onderwerp waarmee ik in ieder geval niemand voor het hoofd kon stoten. Mocht je nu denken dat je nog nooit van *Catamaran* hebt gehoord, dan kan dat kloppen. Er zijn in totaal zestien duizend stuks van verkocht. Dit zou voor veel schrijvers een droomoplage zijn, maar je snapt zelf ook wel dat van honderd twintig duizend naar zestien duizend een vrije val is. *Catamaran* is ook nauwelijks gerecenseerd, dat is dan weer rustig. Niemand heeft zelfs de moeite genomen om te zeggen dat het een matig boek was. Want dat was het.

Volgens Harold, mijn uitgever, is het helemaal niet erg. Het tweede boek is altijd het moeilijkste, zegt hij. Heel goed dat dat boek in de luwte is gebleven, zodat ik met mijn volgende boek weer mijn volle potentieel kan bereiken. Ik geloof dat hij hiermee eigenlijk zegt dat ook hij *Catamaran* kut vond, maar als ik dat aan hem vraag, ontkent hij het.

Ik probeer nu een derde boek te schrijven, maar laten we daar maar meteen over ophouden.

Kun je je voorstellen hoe vermoeiend het is als altijd iedereen iets van je vindt? Natuurlijk, het hoort erbij. Ik bedoel, als *niemand* iets van je boek vindt (zoals bij *Catamaran*) of als iemand *niets* van je boek vindt (waarschijnlijk ook bij *Catamaran*), zou dat ook niet fijn zijn.

Ik ga er nog steeds van uit dat je een oplettende lezer bent en

de vorige zin gerust twee keer leest bij onduidelijkheden. Maar voor de zekerheid nog een voorbeeld ter illustratie.

– *Wat vond je ervan?*

– *Hmm, niks eigenlijk.*

Niet bepaald een aanbeveling. Maar stel je voor dat je pak 'm beet secretaresse bent of in een winkel werkt. Dan zijn er vast ook wel mensen die iets van je vinden maar dat zijn er niet zoveel, en deze mensen publiceren hun meningen doorgaans niet op internet of in andere media.

Dat is dus mijn vak: mijn ziel en zaligheid op papier overleveren aan tienduizenden mensen, zodat ze er allemaal iets van kunnen vinden. Het is dat het zo goed betaalt. (Als God je gunstig gezind is en blijkbaar is dat bij mij nog steeds het geval.)

Michiel komt niet uit de boekenwereld. Hij heeft een softwarebedrijf en woont in Blaricum: twee dingen die niet goed matchen met literatuur. Toch ontmoette ik hem op het Boekenbal. Hij was mee met mijn uitgever. Harold neemt normaal gesproken zijn vrouw mee, maar die had griep, dus had hij Michiel meegevraagd, omdat die altijd al zei dat hij graag een keer wilde gaan. Harold, die normaliter te pas en te onpas Tolstoj en andere onleesbare oude meesters citeert, introduceerde Michiel als 'een vriendje van Nyenrode'.

Michiel is charmant. Iemand die nooit om woorden verlegen zit. Die precies zegt wat je wilt horen, maar dat zodanig doet dat je niet eens doorhebt dat het een truc is. Hij kwam naast me zitten tijdens het diner vooraf en maakte me aan het lachen. Hij stelde een aantal goede vragen, waardoor ik het gevoel kreeg dat hij werkelijk geïnteresseerd was in mij als mens (je mag braken). Later op de avond, of eigenlijk in de vroege ochtend, nam hij me mee naar een rustig hoekje en zoende me.

Ik vond hem niet eens heel aantrekkelijk. Bovendien zoende hij niet zo goed. Voor iemand die zo makkelijk praatte, kuste hij

zelfs behoorlijk onhandig. Hij vroeg of ik meeding naar de hotelkamer die hij voor de gelegenheid in het Americain had geboekt, maar daar bedankte ik voor.

De volgende ochtend was ik hem al bijna vergeten. Ik kan erg terugverlangen naar dat moment. Het moment waarop hij me nog niets kon schelen, waarop ik het wel amusant vond dat zo'n vijftien jaar oudere gladjanus zich voor mij uitsloofde, maar er verder geen enkele gedachte aan wijdde. Iemand zei ooit tegen me: zorg altijd dat een man jou minimaal tien procent leuker vindt dan jij hem. (Hoe doe je dat eigenlijk?) Nou, Michiel vond mij minstens honderd procent leuker. Ja, we hadden leuk gekletst en ik vond het grappig dat ik met een 'vriendje' van de baas had gezoend (waarom? waarom??), maar verder niets.

Toch zei ik ja toen hij de volgende dag voorstelde om te gaan lunchen. We zaten tegenover elkaar in een tent met witte tafellakens waar men dure wijn drinkt tussen de middag en hij keek me verrukt aan bij alles wat ik zei. Ik betrapte mezelf erop dat ik net iets meer mijn best deed dan normaal en diste de ene na de andere geestige anekdote op. Als je dankbaar publiek hebt, moet je daar maximaal profijt uit halen, vind ik. Normaal moet ik daarvoor afreizen naar een bibliotheek in een of andere uithoek waar lieve vrouwen van boven de vijftig met gifgroene vierkante brillen op me zitten te wachten. In dat soort situaties ben ik op mijn best. Ik heb eens foto's gezien van mensen die in hun eentje in een donkere ruimte stonden. De kunstenaar die deze foto's maakte, wilde graag weten hoe mensen erop zouden staan zonder interactie, zonder prikkels en zonder te weten dat ze gefotografeerd werden. Het vreemde is dat niemand aantrekkelijk leek op de foto's. Allemaal hadden ze een doffe, lege blik in hun ogen, en alles aan hun gezicht leek te hangen. Zo zie je dat we alleen aantrekkelijk zijn in contact met anderen en onze omgeving. Is het dan ook niet logisch dat verschillende mensen en omgevin-

gen een andere mate van aantrekkelijkheid oproepen?

Bij Michiel voelde ik me bijzonder geestig en knap, en ik denk dat ik het op dat moment ook echt was. Aan het einde van de lunch zei hij: 'Ik geloof dat ik verliefd op je ben.' Nu was ik degene die moest lachen.

Ik liep met hem mee naar zijn auto en hij pakte me hartstochtelijk vast, midden op straat, op klaarlichte dag, de eerste en enige keer dat hij publiekelijk zo close met mij was, en zoende me. Het viel me op dat hij lekker rook. Hij droeg een kruidige aftershave die me beviel, maar daardoorheen rook ik de veel complexere geur van zijn huid. Als hij niet zo verdomd lekker had geroken, weet ik niet eens of ik hem terug had gezoend.

Bij het afscheid vroeg hij of hij me mocht bellen.

Ik zei ja.

Hij reed weg in die grote auto van hem en ik vroeg me af waarom ik hier in godsnaam in mee was gegaan.

Eerlijk gezegd denk ik dat het vooral met mijn beroep te maken had. Ik ben gewoon te veel alleen en heb te veel tijd om over dingen na te denken. Nogal logisch dat ik naar afleiding snak als ik naar mijn computerscherm staar en me afvraag wat ik nou in godsnaam weer moet typen. Schrijven is ongelofelijk slecht voor je psychische gezondheid. En ik was al niet de stabielste persoon ter wereld. Misschien liet ik me ook door Michiel verleiden omdat ik op zoek was naar een nieuw verhaal. Omdat ik iets wilde voelen, al was dat gevoel niet eens gebaseerd op iets echts.

De affaire verliep zoals alle affaires verlopen. De eerste maanden waren fenomenaal. Michiel bedacht het ene na het andere cliché filmscenario om mij te paaien: romantische weekendjes weg, picknicken met champagne en kaviaar in de duinen, dure lingerie en die stomme handtas van meer dan tweeduizend euro. Verhitte appjes, hysterische beloftes, mij urenlang in de